

Interview met Norbert Schwaiger: de verdeling van de begrotingsbevoegdheden tussen de Raad en het Parlement (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_verdeling_van_de_begrotingsbevoegdheden_tussen_de_raad_en_het_parlement_brussel_22_november_2006-nl-ec5cb803-fed8-46f9-bofd-fab1dd92ea7e.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de verdeling van de begrotingsbevoegdheden tussen de Raad en het Parlement (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Sinds uw komst bij de Raad zijn de budgettaire en wetgevende bevoegdheden van het Europees Parlement geleidelijk aan uitgebreid. Een voorbeeld daarvan is de invoering van de medebeslissingsprocedure in 1993. Verloopt zo'n invoering altijd zonder horten of stoten? Hoe zijn de verhoudingen tussen de Raad en het Parlement in de loop der tijd veranderd? Kunt u misschien een voorbeeld noemen van succesvolle of juist stoeve samenwerking tussen beide instellingen?

[Norbert Schwaiger] Ik zal proberen die vraag puntsgewijs te beantwoorden. Er bestaan vrij grote verschillen tussen de begrotingsbevoegdheden. In het begin waren ze bedoeld om het Parlement een sterkere positie te geven. Later kwam daar nog de overheveling van wetgevende bevoegdheden bij.

In mijn beginjaren was het Parlement nog een instelling met hoofdzakelijk consultatieve taken. Het werd toen ook nog niet verkozen, maar samengesteld uit leden die door de nationale parlementen werden voorgedragen. De doorbraak die op de top van Den Haag werd bereikt ging onder andere gepaard met het besluit om meer invloed te geven aan het Parlement als vertegenwoordiger van de burgers.

De eerste stap bestond uit het overhevelen van budgettaire bevoegdheden, hoe beperkt die ook waren. Het Parlement kon voortaan zijn zegje doen, meer stelde het eigenlijk niet voor. Bovendien hadden die bevoegdheden uitsluitend betrekking op de uitgaven en dan nog alleen op de niet-verplichte uitgaven. Met de komst van de verschillende fondsen, zoals het Regionaal Fonds, het Sociaal Fonds en een aantal andere gespecialiseerde fondsen, nam dat deel van de begroting overigens wel in omvang toe.

In diezelfde beginperiode kon het Parlement zijn mening over de begroting geven en vond er formeel en informeel overleg plaats tussen de Raad als begrotingsautoriteit en de begrotingscommissie van het Parlement. Erg veel had dat echter niet om het lijf. Vandaar dat halverwege de jaren '80 werd besloten om nog een stapje verder te gaan door het Parlement het recht te geven over een deel van de niet-verplichte uitgaven te beslissen, zij het binnen zeer beperkte grenzen. Hiervoor werd er aan de hand van een aantal criteria een marge berekend op basis van de begroting van het voorgaande jaar. Het Parlement kon vrij over de helft van deze marge beschikken. Eigenlijk was dit maar een schijnvrijheid die nog altijd opgesloten bleef binnen het bestaande strikte kader.

Het Parlement nam daar niet echt genoegen mee en kwam dan ook steeds vaker in het geweer tegen deze regeling. Het grote twistpunt was de vraag waar het Parlement wel of geen recht op had en hoe de marge moest worden bepaald. Bovendien greep het Parlement de begrotingsmarge aan om het wetgevingsproces te beïnvloeden, soms zelfs hand in hand met de Commissie, door bijvoorbeeld proefprojecten op te zetten die zolang mogelijk in leven werden gehouden. Soms had dit tot gevolg dat er niet op tijd een begroting voor het volgende jaar kon worden aangenomen. De Raad of moet ik zeggen de Gemeenschap moest dan noodgedwongen zien rond te komen van maandelijkse budgetten, met alle moeilijkheden van dien. De definitieve jaarbegroting kwam er soms zelfs met maanden vertraging pas door. Eén keer duurde het geloof ik zelfs tot september of nog later...

Na het aantreden van Jacques Delors als voorzitter van de Commissie kwam de Raad, die een aantal bevoegdheden had afgestaan om het Parlement tevreden te stellen en tegelijkertijd de totstandkoming van de begroting te verbreden, met het voorstel om op een meerjarenbegroting over te stappen. En dat gebeurde ook. Eerst werd er de naam pakket-Delors I aan gegeven, daarna pakket-Delors II, dat op zijn beurt werd gevolgd door Agenda 2000, dat in Berlijn werd aangenomen. Vorig jaar is er nog gedebatteerd over de verdere invulling van deze reeks meerjarenprogramma's tot in 2013.

Al die maatregelen kwamen er niet alleen om het Parlement meer bevoegdheden te geven, maar ook om de lidstaten te remmen in hun pogingen om hogere deelbudgetten te bedingen. Dankzij de meerjarenprogramma's konden naast het totale bedrag ook de verdere groei en de verdeling hiervan vooraf worden vastgelegd.

Globaal gezien kwam dit systeem als geroepen, omdat het aan de ene kant voor continuïteit zorgt en aan de andere kant het Parlement meer ruimte biedt om de begroting te beïnvloeden. Inmiddels heeft het Parlement zoals u weet een nog stevigere vinger in de pap. De tweede lezing in het Parlement sluit nu de begrotingsprocedure af. Het komt erop neer dat het Parlement uiteindelijk het licht op groen zet, al vindt er tijdens de tweede lezing wel nauw overleg met de Raad en de Commissie plaats. Dus al met al denk ik dat deze ontwikkeling zeer gunstig heeft uitgepakt.